

LIBRIS | We know
George Topîrceanu

opere integrale

Poezii

Ilustrații: Oana Voican

Ars Libri

Rapsodii de primăvară	3
Cântec	7
Balada morții.....	8
Balada călătorului	10
Balada popii din Rudeni.....	12
Balada munților.....	15
Pastel	22
Rapsodii de vară.....	24
Broaștele	30
Acceleratul	32
Sfârșit de vară	35
Rapsodii de toamnă.....	37
Balada unui greier mic	45
Catrene	48
Manon și Des Grieux	50
Balada chiriașului grăbit	51
Noapte de mai	54
Noapte de iarnă	57
Singuri.....	61
În drum.....	62
Noapte de toamnă	63
Romanță	65
Păinjiniș.....	66
Epilog.....	67
Distih eroic.....	68
Infernul.....	69
Prefață	80

Călimara.....	83
Cioara.....	85
Fum	89
Aeroplanul.....	91
Sonet estival	93
Albumul	94
Sonete pluvioase	95
La vânătoare.....	97
Octombrie	102
Noiembrie	104
Fantezie de toamnă	106
Primăvară	108
La Paști.....	111
Un duel.....	113
Balada corbilor.....	116
Singur.....	118
În jurul unui divorț	119
Dedicație	124
Gelozie	125
Populară	126
Toamna în parc.....	127
Balada unei stele mici	128
În Iași	131
Expunere de motive	132
Cocostârcul albastru.....	134
Scrisoare.....	136
Ripostă	140
Poetul	142

I

Sus, prin crângul adormit,
A trecut în taină mare,
De cu noapte, risipind
Șiruri de mărgăritare
Din panere de argint,

Stol bălai
De îngerăși,
Cu alai
De toporași.

Primăvară, cui le dai?
Primăvară, cui le lași?

II

Se-nalță abur moale din grădină.
Pe jos, pornesc furnicile la drum.
Acoperișuri veștede-n lumină
Întind spre cer ogeacuri fără fum.

Pe lângă garduri s-a zvântat pământul
Și ies gândacii – Domnului pe zid.
Ferestre amorțite se deschid,
Să intre-n casă soarele și vântul.

De prin balcoane
Și coridoare
Albe tulpane
Fâlfâie-n soare.

Ies gospodinele
 Iuți ca albinele,
 Părul le flutură,
 Toate dau zor.
 Unele mătură,
 Altele scutură
 Colbul din pătură
 Și din covor.

Un zarzăr mic, în mijlocul grădinii,
 Și-a răsfirat crenguțele ca spinii
 De frică să nu-i cadă la picioare,
 Din creștet, vălul subțirel de floare.

Că s-a trezit așa de dimineață
 Cu ramuri albe – și se poate spune
 Că-i pentru-ntâia oară în viață
 Când i se-ntâmplă-asemenea minune.

Un nor sihastru
 Și-adună-n poală
 Argintul tot.
 Cerul e-albastru
 Ca o petală
 De miozot.

III

Soare crud în liliac,
 Zbor subțire de gândac,
 Glasuri mici
 De rândunici,
 Viorele și urzici...
 Primăvară, din ce rai

LIBRIS

We know
books

Nevisat de pământeni
 Vii cu mândrul tău alai
 Peste crânguri și poieni?
 Pogorâtă pe pământ
 În mătăsurile lungi de vânt,
 Lași în urmă, pe câmpii,
     Galbenii vii
     De pădăii,
 Bălți albastre și-nsorite
 De omăt topit abia,
 Și pe dealuri mucezite
 Arături de catifea.

Și pornești departe-n sus
 După iarna ce s-a dus,
 După trena-i de ninsori
 Așternută pe colini...
 Drumuri nalte de cocori,
 Călăuzii cei străini,
 Îți îndreaptă an cu an
 Pasul tainic și te mint
 Spre ținutul diafan
 Al câmpiilor de-argint.
 Iar acolo te oprești
 Și doar pasul tău ușor,
 În omăt strălucitor,
 Lasă urme viorii
 De conduri împărătești
 Peste albele stihii...
 Primăvară, unde ești?

1928

Frumoasă ești, pădurea mea,
Când umbra-i încă rară
Și printre crengi adie-abia
Un vânt de primăvară...

Când de sub frunze moarte ies
În umbră vioarele,
Iar eu străbat huceagul des
Cu gândurile mele...

Când strălucesc sub rouă grea
Cărări de soare pline,
Frumoasă ești pădurea mea,
Și singură ca mine...

1919

Cobora pe Topolog
Dintre munți, la vale...
Și la umbra unui stog
A căzut din cale.

În ce vară? În ce an?
Anii trec ca apa...
El era drumeț sărman
Muncitor cu sapa.

Oamenii l-au îngropat
Într-un loc aiurea,
Unde drumul către sat
Taie-n lung pădurea.

Și de-atunci, lângă mormânt,
Plopi cu frunză rară
S-au zbatut ușor în vânt,
Zile lungi de vară.

Soarele spre asfințit
Și-a urmat cărarea.
Zi cu zi l-au troienit
Vremea și uitarea.

Dimineața ca un fum
Urcă pe coline,
Zvon de glasuri dinspre drum
Până-n preajmă-i vine.

Peste vârful lunecând
 În argint, condurii
 Înfioară când și când
 Liniștea pădurii...

Numai colo-ntr-un frunzar
 Galben în lumină,
 Stă pe-o creangă de arțar
 Pasăre străină.

Stă și-așteaptă fără glas
 Parcă – să măsoare
 Cum se mută, ceas cu ceas,
 Umbra după soare...

Astfel, tot mai neștiut
 Spre adânc îl fură
 Și-l îngroapă-n sânul-i mut
 Veșnica Natură.

Vara trece; pe cărări
 Frunza-n codru sună.
 Trec cernite înserări,
 Noți adânci cu lună.

Iar când norii-nvăluiesc
 Alba nopții Doamnă,
 Peste groapa lui pornesc
 Vânturi lungi de toamnă...

1918

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!

Sania coboară clinul de pădure.
Fug în urma noastră luminișuri sure
Și-n singurătatea care ne petrece,
Peste vârf de arbori, asfințitul rece
Străbătând podoaba crengilor subțiri
Luminează-n aer bolți de trandafiri.

Dar amurgul palid a-nceput să scadă.
Noaptea, ca un abur, crește din zăpadă.
Se ivesc departe măguri de hotar,
Într-un loc se face drum pustiu de car,
Și-o fântână strâmbă de lumina zării
Pare că sporește liniștea-nserării...

Drum de vis! E clipa mutei agonii
Când alaiul Noptii zboară pe câmpii,
Când singurătatea umbrele-și arată
Și departe-n șesuri Ziua alungată

Lângă reci fruntarii alergarea-și curmă,
Cu ochi mari de spaimă să privească-n urmă,
Să-și adune-n locul unde-a-ncremenit
Peste sâni de gheață părul despletit.

Ca-ntr-o presimțire sufletul ți-e-nchis.
Unde ești? Îți pare că trăiești un vis...
Treci lăsând în urmă, la răspântii mute,
Umbre solitare și necunoscute,
Treci ducând o parte din tristețea lor,
Un suspin, o rugă, un zadarnic dor.
Iar târziu, când taina dimprejur te cheamă
Și-ți strecoară-n suflet un fior de teamă,
Singur cu povara cugetului tău
Te cuprind deodată lungi păreri de rău
După-o fericire care întârzie,
După câte n-au fost dar puteau să fie,
După cele duse pentru totdeauna...

Astfel, cu mirare, te trezești când luna
Luminează somnul unei lumi din basme,
Iar omătul umple noaptea de fantasme.

.....
.....

O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!

1914